

Zuzana Šályová
13 rokov, 7. ročník ZŠ

Súťaž

„Čítaj!“ d'obla svojím dlhým na čierne nalakovaným nechtom do žltého plagátika. „Súťaž o najkrajšiu triednu fotku...“ prečítala som úplne bez nadšenia.

„Ďalej!“

Prevrátila som očami a pokračovala: „Trieda, ktorá vyhotoví najkrajšiu triednu fotku (musí na nej byť väčšina žiakov triedy), získa cenu v podobe dvojdňového výletu do Slovenského raja pre celú triedu a triedneho učiteľa.“

„Noooo? Čo na to hovoríš!“ Jej oči priam žiarili od nadšenia.

„Podľa tónu tvojho hlasu máš v pláne zapojiť nás do tejto súťaže,“ odpovedala som jej.

„Samozrejme, že mám! Som predsa predseda triedy!“

„Už možno nie dlho. Si príliš otravná!“ zasmiala som sa.

„Alebo ako ja tomu hovorím – mám príliš veľa nápadov!“ Hneď ako to dopovedala, rozhodla sa dostať svojich úžasných 172 centimetrov ešte vyššie.

„Čo robíš?!“ nešťastne som vykrikla. Neskoro, už aj so svojimi obrovskými čiernymi teniskami stála na mojej lavici.

„Všetci ma počúvajte!“ Rozhliadla sa, keď zistila, že ju nikto nepočúva, odkašľala si a zvýšila hlasitosť.

„Héj! Počúvajte, bola vyhlásená súťaž o najkrajšiu fotku triedy, ktorú musíme zvládnuť bez učiteľa. Výhra je dvojdňový triedny výlet, teda dva dni bez písomiek a učenia! A keďže máme v triede fotografických géniov, mňa a tuto Elu,“ ukázala na mňa, „myslím, že to vyhráme. Len potrebujem, aby ste všetci s nami spolupracovali a počúvali naše pokyny.“ Konečne zliezla z lavice.

„To na tej fotke musíme byť všetci?“ spýtal sa Alex, ktorý s našou hovorkyňou zdieľal iba krstné meno.

„Áno, úplne všetci - alebo aspoň väčšina,“ odpovedala som mu.

„Tak to nezvládneme. Sorry, Saša, ale nikdy sa všetci na tej istej veci nezhodneme,“ ozval sa premúdrejší Adam. V stotine sekundy sa pri ňom zjavil čierny uragán a skoro mu svojím dlhým nechtom vypichol oko.

„Po prvé, nie som Saša, po druhé zvládneme to, po tretie, jediný, kto na tej fotke nemusí byť, si ty!“ Adam skoro nedýchal, necht bol príliš blízko.

„Čo sa to tu zasa deje? Alexandra, sadni si - a Adam, ty nám môžeš zopakovať minulé látku!“
Dejepisárka si ho premeriavala cez rám okuliarov.

Alex si so širokým úsmevom sadla vedľa mňa, ale nezabudla Adamovi nenápadne ukázať, že mu drží palce pri odpovedi.

Počas desiatovej prestávky pokračovala: „Mohli by sme zobrať celú triedu na kolotoče. Vylviezť sa na horskú dráhu a cvaknúť nejakú úžasnú fotku!“ Rozhadzovala rukami a skoro mi vyrazila rožok.

„Je to dobrý nápad, lenže niektorí sa boja výšok...“, jednou vetou som jej pokazila plány. „Ty si taká pesimistka,“ povedala sklamane. „Nie, som realistka. Bol to fajn nápad, len sa nedá zrealizovať. Neboj, máme ešte celý tento týždeň na premyslenie. Fotku treba odovzdať až budúci piatok.“

„Máš pravdu, to máme ešte času a času.“

Ďalší deň sme sa foteniu nestihli venovať. Ja som mala tréning a Alex výtvarnú. V stredu zase Alex tréning. Vo štvrtok nám odpadla polovica vyučovania a väčšina z nás sa rozhodla ísť vyskúšať nový fast food. Niektorí sa neradi fotíme pri jedle.

Nadišiel piatok, písomka z matiky a konečne zaslúžený víkend. Cez víkend sme si všetci hľadeli svojho a učili sa na test z biológie.

V takomto rýchlom tempe prešiel aj pondelok a utorok. Zrazu som vstala a už bola streda.

„A vy ste už odovzdali triednu fotku učiteľke? My áno, celkom sa nám vydarila,“ pýtala sa jedna ôsmačka Alex.

V tom momente Alex stuhla. Prestala dýchať a celých 10 sekúnd hľadela bez žmurknutia pred seba. Až potom urobila hlboký nádych a s úsmevom sa pozrela ôsmačke do očí.

„Ešte nie, naša fotka potrebuje trochu viac práce, zatiaľ nám nevyhovovalo svetlo.“

A už ma ťahala preč. Zavrela za nami dvere prázdnej učebne a začala svoj monológ.

„Ako sme na to mohli zabudnúť! Ako? Mala som to v každom jednom kalendári, napísala som si to na ruku (otŕčala mi svoju ruku) a aj tak sme na to zabudli! Prečo mi to nikto nepripomenul? Teraz máme už len dva dni na naplánovanie aj zrealizovanie. To nestíhame!“ Dramaticky si zakryla tvár rukami.

„Tá súťaž nie je povinná,“ potichu som hlesla.

„To je jedno, že nie je povinná. Predstav si, že sa nezapojíme do takej skvelej školskej akcie! Také zlyhanie! Chápeš? Zlyhala by som ako predsedníčka triedy!“ Ešte dramatickejšie si prehrabala vlasy.

„Kľud. Neboj sa, my to spoločne zvládneme. Pozri, dnes to celé naplánujeme, dáme každému vedieť a zajtra to zrealizujeme. V piatok odovzdáme fotku, v pondelok zistíme, že sme vyhrali a vo štvrtok a piatok si budeme užívať v Slovenskom raji!“

Smutné tmavé oči sa postupne rozjasnili. „Ďakujem Ela! Ty mi vždy zlepšíš náladu!“

„Takže si to zhrnieme. Zajtra každý príde v bielom tričku a v modrých džínsoch. Po vyučku sa presunieme na námestie. Prejdeme sa po hlavnej a nájdeme niečo zaujímavé, kde sa odfotíme!“ rozhlásila všetkým plán.

Nastal deň D. Po vyučovaní sa celá naša trieda napchala do jediného malého autobusu. Našťastie sme išli iba tri zastávky, ale aj tak ľutujem spolucestujúcich.

Potom sa naša svorka vyrojila v centre mesta. Prešli sme historickým centrom a cvakali jednu fotku za druhou. Hoci sme hneď na mieste polovicu vymazali (vždy niekto žmurkol alebo vietor rozfúkal niekomu vlasy).

Po vyše hodine Alex zavelila, že máme dostatok fotiek a už sa len musíme poradiť, ktorú vyberieme. Najlepšie v pizzerii. Rozhodli sme sa naše veľdielo osláviť pizzou.

„Kika, môžem si dať do tvojho ruksaku foťák? Nechcem si ho oliať kolou,“ povedala Alex a už aj vkladala drahocenný foťák do Kikinho batohu.

O chvíľu Kika oznámila, že musí utekať na tréning. Zakývali sme jej a pokračovali v zábave.

„Alex? Kde máš foťák?“ ozval sa Adam. Alex sa chytila sa za krk, pútko foťáku tam nebolo.

„Kika!“

„Bežme!“ Zakričal Adam.

Všetci sme sa ozlomkrky rozbehli smerom k zastávke autobusu. Dúfali sme, že stihneme Kiku zastaviť skôr, ako nastúpi.

Keď sme celá trieda utekali cez prechod, niečo mi napadlo. Rýchlo som vytiahla mobil, dvihla ruku do výšky a stlačila spúšť. Pre istotu dvakrát. Naša trieda. Všetci ozlomkrky bežiaci za jedným cieľom. Hoci úplne rozdielni, zároveň sme mali niečo spoločné.

Dobehli sme na zastávku a videli Kikin autobus odchádzať za roh. S náladou na bode nula sme si posadali na neďaleké schody. Sedeli sme v úplnom tichu. Alex sa postavila.

„Chcela by som sa vám všetkým ospravedlniť!“

V tom mi to došlo.

„Ešte nie je všetko stratené!“ Vytiahla som mobil, to sa už okolo mňa všetci zhromaždili. Ukázala som im dva bežecké zábery.

„Tieto sú skvelé!“ „Wow, tie sa podarili!“ okomentovali ich spolužiaci.

„Ela si skvelá! Zachránila si ma. Vlastne celú triedu!“ vyhrklo z Alex. Keď sme sa zhodli na jednej z dvoch fotografií, dali sme ju vytlačiť. Uvedomili sme si, že tam

nie je Kika. To už vyriešila naša triedna umelkyňa Alex, jednoducho ju tam dokreslila. Ja som mala na fotke len svoje topánky, čo mi úplne stačilo.

V pondelok sme sa dozvedeli radostnú správu. Naša triedna fotka vyhrala súťaž pre originalitu a kreativitu, čo sme prejavili. Ostatné triedy mali fotky príliš nastajlované. My takú chaotickú. Presne takú ako naša trieda.

Výlet si určite užijeme. Spravíme kopolu fotiek. Alex sľúbila, že si foťák nebude nikde odkladať. Len nech robí fotodokumentáciu výletu ona. Ja nemám umelecké ambície. Ja si len zbieram momentky.